
tilki
Kitap

şiir

heba mezadı
a. bedir

ISBN 978-605-5045-29-6
1.Basım, İstanbul, Ağustos 2014, 500Adet
Genel Seri:64 Şiir Serisi:29



Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
tilkikitap@gmail.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Engin Matbaacılık/Topkapı

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

heba mezadı

kuğunun günahı

a. bedir

A. BEDİR, 1981 yılında Van Erciş'e bağlı Zilan'ın Şarbazar (Şehirpazar) köyünde doğmuştur.

İlk, orta ve lise öğrenimini Erciş'te yapmıştır. Lisedeyken devrimci faaliyetlerden dolayı tutuklanmış, 8 ay tutuklu kaldıktan sonra çıkmış, lise son sınıfı, liselere kaydı yapılmadığı için açık öğretimden tamamlamış, 2001 tarihinde aynı sebeplerden tekrar tutuklanmış, 2003 yılına kadar çeşitli cezaevlerinde kalmıştır. Cezaevinde, edebiyat, estetik, felsefe ve siyaset konularına kendi deyimiyle, 'yoğunlaşmış', "Kasırga Taburu" isimli bir şiir kitabı yazmış, kitap muhalif bir yayınevindeyken yapılan aramalar sırasında 'kaybolmuştur'. Bilgisayar üzerinde kaydı olmayan kitap bir daha bulunamamıştır. Kendi deyimiyle, 'uzun süre kaybolan kitabın yasını tutarak kitap yazmış ve hiçbirini yayınlamamıştır.'

Daha sonra kayıtlı olduğu açık öğretim kamu yönetimini ikinci sınıfta terk ederek, 2006' da İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümüne kaydolmuştur. İstanbul'dayken, sinema, resim ve fotoğraf sanatlarıyla ilgilenmeye başlamıştır. İstanbul ve Van'da psikolog olarak çalışmıştır. Halen Ağrı'da özel bir rehabilitasyon merkezinde psikolog olarak görev yapmaktadır.

"heba mezadı / kuğunun günahı," A.BEDİR'in yayınlanan ilk kitabıdır. Kendi deyimiyle, 'heba olmuş şiirlerin kitabıdır.'

"dil, burada,
zamanın başlangıcından beri mekânla kesişmektedir."

M.Foucault

Kurdî bir elifbaya çözülüyor saçlar

amin ki kanla konuşur elmanın rengi.
gölgene dökülür o ilk günahın külleri.
ateş sanma rüyandakini.
o sendeki çocuktur, annesine atar gözlerinin kemendini.

“hokka ile kalemi ve yazmakta olan şeyleri tanıklığa çağırıyorum;

yanıltıcı akşam karanlığını, geceyi ve gecenin canlandırdığı her
şeyi tanıklığa çağırıyorum;
ayın on dördü ile şafak vaktini tanıklığa çağırıyorum;
kıyamet gününü ve kendi kendini kınayan ruhu tanıklığa
çağırıyorum;
her insanın daima zararda olduğuna dair,
her şeyin başlangıcı ve sonu olan zamanı tanıklığa çağırıyorum.”
Kur’an

Heba’ya düşen ayeti mezad’a çağırıyorum:
eksiğe ve noksana...
imlaya, şeddeye ve mürekkebe remil biçmeye...
remildeki kara şerre, şeytana...
kıyamı ve hebayı...
ölümlü mânâyı...
İbrahim’in ayetine uzatılmış başa,
koçun gözlerinde körelen bıçağa,
ateşteki hunhara, sudaki kuğuya...
sana ad olana, Adem olana...
edebine düştüğüm meczup edibe...
sahifeye çağırdığım üç ilmin remilini: günahı ve hebayı, mezada...

şiir, mürekkeple yapılan bir büyüdür, dedi kelam erbabı

üç asra kundaklar örüldü:
karadır ve zamana üzengiler asar.
-bir remilin engereğine dokunur.-

gül, bir güz'ün sunağına başını verme geleneği...
ateş(,) sunma geleneği...
külü gözlerinde susturan sen,
kelebek söylencesinde o kara poşu:
kadın bedeninde göğü kaplayan...
nazarın ayeti susunca, Kabil akşamına düşer çingene.
(çölde halhal takılır kadınlara)
senin nar sesinde kıyılır o bulut o yağmura: göç iklimidir!
ah kelamcı, bir bilsen âh'a mürekkep biçilmediğini bu mezatta!

aynana susadı yüzüm,

aynanda yağmur olmaya asar bulutları
kadın!

ve o mor kitabeye dökülür kan!

şiir, beni seven cellat...
bana, bir ruhumun olduğunu hatırlatır.
Ve bir kitabenin son çığlığıydı: û helbest, tofan e!*

** (ve şiir tufandır!)*

evham libası

kavim, secdesinde uyuduğu kadına fısıldadı rüyayı:
libasında zehrin rengi...
çöle düşmüş gölgesidir o mezattan dönen cariyenin.

göç…
şair…
kavmin o çıplak göçüne geldim.
libasım amen'e âh'tır.

Zîlan

karanlığa bahşettiğim ışık, gözlerindi.
ışık yoktu ve çok uzak bir köy evindeydik.
sen, kanunun kovaladığı bir ülkeydin, bana benziyordun.
şair:
göç, kavmime söylenmiş bir amentuydu.
o üzgün ırmakların, atların ve
kızların saç örgülerine benzediği bir andı.

zilan için ağıt olsun o dolunaylı gecede
kurulan isyancı çadırında saçlarını tararken.
Zîlan: bazı atlar rüzgarı teninde taşır.
rüzgarı giyinirler. asaletin libasıdır bu.
bin onlara!
şiir, sahibini arayan bir attır!
atlara, ateşin lisanını bilen ibrişim içinde fısıldadım.
düşüm, Afrikai bir uykudur.
gelinciğe yazılır. hazalların ürküntüsünde
bir bakışın durdurduğu nehir:
içimdeki şiir: kendine döner zehir!